

Con thứ nhất—một con đực thật đẹp—nằm lẫn trên sàn gỗ. Rồi con thứ hai.

Vương Lê niu áo Phan Mỹ :

— Thôi anh, em biết rồi. Em sợ lắm.

Y cười ha hả :

— Em sợ là đúng. Ai thấy súng này cũng sợ như em. Đó là súng lục thuốc độc xi a nuya. Kẻ nào chống lại tôi sẽ chết một cách nhanh chóng và êm thắm như hai con bẹt-giê.

— Em có dám chống lại anh đâu.

— Vậy tối nay em đi ăn với tôi.

— Thưa, tối nay Bôrin ở nhà.

— Khi nào đi ?

— Thưa, anh ấy được nghỉ mấy ngày.

Phan Mỹ ôm cằm suy nghĩ. Chuông điện thoại reo vang. Cầm lên nghe, y tái mặt. Ở đầu giây, giọng nói của ông bộ trưởng không còn vẻ thân mật và chiều chuộng như thường lệ :

— Phan Mỹ đấy à ? Đã tìm ra manh mối vụ mất tài liệu chưa ?

Y đáp :

— Thưa chưa. Tuy nhiên, tôi xin hứa chỉ một thời gian ngắn nữa là tìm ra được.

— Thời gian ngắn là bao nhiêu ?

Phan Mỹ trù trù :

— Ba hoặc bốn tuần.

— Lâu quá, tôi không thể chờ được nữa. Tôi vừa nhận được khiển trách chính thức của phủ Thủ tướng. Một mớ tài liệu quan trọng khác vừa lọt vào tay địch.

Phan Mỹ sửng sốt :

— Là nhĩ ? Tôi không biết gì hết.

— Bạn chơi như anh còn thời giờ nào rồi nữa mà biết.

— Thưa ông bộ trưởng, dẫu ông ai lại không tiêu khiển. Riêng tôi, tôi làm việc rất mẫn cán và đặc lực. Không tin, ông hỏi lại phủ Thủ tướng.

— Tôi hỏi rồi. Nếu không có sự bảo lãnh của tòa đại sứ Trung quốc, người ta đã cất chức anh rồi. Anh hiểu giùm cho, tôi không muốn làm mất lòng anh.

— Người ta cất chức tôi ? Thưa ông, người ta là ai ?

— Thủ tướng chứ còn ai nữa.

— Giả sử tôi bị cất chức, các bạn của tôi sẽ không hề yên. Người ta không thể cất chức tôi vì lý do chính trị.

— Hừ, tôi với anh đều theo một phe, anh chẳng lạ gì. Song tôi cảm thấy không thể bảo vệ anh được nữa. Vì người ta sẽ cất chức tôi luôn.

— Tôi sẽ phản kháng đến cùng.

— Anh can đảm đấy. Nhưng lần này, tôi e anh không phản kháng đến cùng được đâu. Vì người ta đã nắm được tài liệu cụ thể. Cách đây ba tháng đồng chí ngoại trưởng Liên xô sang Hà nội có đến thảo luận riêng với tôi tại văn phòng của bộ. Cuộc thảo luận liên quan đến một số bí mật ngoại giao.

Không hiểu sao CIA lại tóm được.

— Tóm được tài liệu ư ?

— Không phải. Họ tóm được một vài chi tiết quan trọng đã được đề cập trong cuộc thảo luận. Hồ sơ này được cất trong két sắt, chỉ có tôi, đồng chí đồng lý và anh có chìa khóa.

— Như vậy có nghĩa là một trong ba chúng ta là gián điệp cho địch.

— Phủ Thủ tướng chưa kết luận gián điệp như thế, nhưng anh thừa rõ tôi ít bị nghi hơn anh.

— Hừ, hay là người ta bịa ra để hạ tôi cho dễ.

— Tôi không biết nữa. Tôi nói trước để anh chuẩn bị.

— Ông có biết ai đưa tin cho phủ Thủ tướng không?

— Không rõ. Song có lẽ là Smerch.

Phan Mỹ rit lên:

— Smerch. Thảo nào đại tá Kamốp có mặt ở Hà Nội.

Giọng ông bộ trưởng hạ thấp, dường như sợ một vành tai bí mật nghe trộm:

— Kamốp thế lực lắm, anh không ha nổi đâu.

— Tôi cũng không đến nỗi cô độc. Tôi sẽ báo cho Kamốp biết y không thể lợi dụng cuộc tranh chấp ý thức hệ giữa các đồng chí Trung quốc và phe xét lại Cút Sép mà bôi nhọ tôi được.

— Hai ta là chỗ thân tình, tôi thành thật khuyên anh.

— Cảm ơn lòng tốt của đồng chí bộ trưởng.

Phan Mỹ ném điện thoại đánh rầm xuống bàn. Ngóanh sang bên, y giựt mình thấy Vương Lệ đứng yên, hai tay khoanh trước ngực nở nang, da mặt xanh tái. Trong cơn lo lắng, nàng hồng đẹp kêu gọi hân lên.

Nàng hỏi, giọng từ tốn:

— Anh bị người ta kiểm chuyện phải không?

Phan Mỹ cười kiêu ngạo:

— Hừ, tôi không phải là cán bộ trung cấp để thiên hạ muốn làm gì cũng được. Tôi chỉ sợ Vương Lệ kiểm chuyện với tôi thôi.

Nàng bật cười:

— Thôi được, để tối nay em đi với anh. Em gặp anh ở đâu?

— Đúng 8 giờ. Đường Nguyễn Thái Học, trước cửa Hợp tác xã Thủy tinh cao cấp Dân chủ, số nhà 154. Anh lái xe qua, đón em.

Nàng chia bàn tay trắng muốt ra. Phan Mỹ cầm lấy, đưa lên môi hôn. Nàng lặng yên, trong lòng rạo rục. Từ ngày Bôrin ở Mỹ về, nàng không còn những cảm giác rạo rục như cái thuở yêu nhau ở Mạc tư khoa nữa. Đời sống nguy hiểm, nhưt là thời gian giam cầm trong khám tử hình Sing Sing đã biến chông nàng là con người khác.

Bôrin là đàn ông, song là đàn ông bất lực.

Nàng thở dài, một giọt nước mắt long lanh. Nàng cảm thấy Bôrin xa xôi, lạ lùng quá. Nàng thêm sống những đêm dài ngập tràn ân ái, nhưng Bôrin đã mất hẳn khả năng mang lại hạnh phúc. Nàng không yêu Phan Mỹ, tuy nhiên nàng khó thể rưng rưng nếu y cho nàng sống lại chuỗi ngày tân hôn thần tiên với Bôrin.

Vương Lệ rút khăn lau mắt. Phan Mỹ nhìn theo nàng, cánh mũi phập phồng trong sự sung sướng vô biên.

Bôrin gấp cuốn sách lại, ném xuống đất, dặng điệu tức tối. Trong một giờ đồng hồ, y không đọc hết một trang chữ lớn. Không hiểu sao mắt y hoa lên, cơn nhưc đầu quá lạ nổi phờ phợt làm y choáng váng.

Y mắc bệnh như đầu từ ngày sang Mỹ. Các y sĩ của Smerch cho biết y đau óc kinh niên, cần giải phẫu mới bình phục. Trước kia, y không hề đau óc, nhưng Smerch đã ra lệnh, y phải tuân theo. Mồ óc xong, y dám ra thờ thần, mất một phần trí nhớ, và đặc biệt là mất một phần sức lực đối với đàn bà.

Đó là một sự thiệt hại lớn lao và đau khổ vì Bôrin vốn là đệ tử trung thành của khoái cảm xác thịt.

Từ nhà lao Sing Sing, y được đưa tới sự quán Sô viết, rồi đáp phi cơ riêng về Mạc tư khoa. Y không được gặp tướng G. Một nhân viên cao cấp cho biết y được đi Hà nội để xum họp với vợ. Y vừa vui, vừa buồn, vui vì được gặp lại người bạn đau gối, tay ấp, từng làm y thỏa mãn, buồn vì không hiểu có còn đủ sức lực làm nàng thỏa mãn nữa không.

Chan ướt, chân ráo tới Hà nội, Bôrin được dẫn vào trình diện đại tá Kamốp. Bằng giọng nhát gừng, y thuật lại những việc đã làm trong thời gian ở Hoa kỳ, và không quên nhấn mạnh tới sự thay đổi trong thân thể cường tráng của y.

Kamốp gật gù:

— Chắc bệnh óc của đồng chí chưa khỏi hẳn nên bộ phận sinh dục bị thương tổn.

Bôrin phản đối:

— Thưa đại tá, tôi chưa bao giờ bị đau óc. Có lẽ các y sĩ đã lầm.

Kamốp nhăn mặt:

— Y sĩ của Smerch không thể lầm. Và Smerch cũng không thể lầm. Thiếu tá vừa phạm nội qui của Sô. Một sự phạm thượng không tha thứ được.

Mặt Bôrin tái mét:

— Thưa đại tá...

Kamốp gật phắt:

— Tôi vừa hỏi các y sĩ xong. Họ nói là trong thời gian bị giam giữ, thiếu tá kém can đảm, lại sợ chết, nên thần kinh bị yếu kém như cũ. Nếu thiếu tá biết coi thường ghê điện như các nhân viên xứng đáng của Smerch thì đâu đến nỗi.

Vi nghĩ đến công lao của thiếu tá, tướng G. đã can thiệp rao riết cho thiếu tá được trả tự do. Một triệu đô la, 5 tù binh Mỹ được phóng thích, đó là cái giá mua sự tự do cho thiếu tá. Thiếu tá cần cảm tạ Smerch, cảm tạ tướng G.

— Thưa, tôi không khi nào dám quên.

— Tướng G. lại cho thiếu tá về Hà nội với vợ. Lệ thường, nhân viên Smerch yếu tinh thần là bị bỏ tù, tống đi Tây bá lợi á, hoặc giảm tiện hơn, tặng một phát đạn vào gáy dưới hầm lao thất Lubiänka, chứ chưa bao giờ được biệt đãi như thiếu tá.

— Thưa, tôi biết.

— Xét thấy thiếu tá là nhân viên trung thành, tướng G. đã ra lệnh cho tôi tìm cách chữa khỏi bệnh thần kinh, giúp thiếu tá lấy lại phong độ cũ.

Kamốp mỉm cười ý nhị:

— Phong độ ấy, thiếu tá cần lắm phải không?

Bôrin nin thình.

Kamốp nói từ từ:

— Thiếu tá sẽ được giải phẫu lần nữa.

— Thưa, mổ óc lần nữa.

Bôrin định thét lên « không, không, tôi không muốn giải phẫu nữa, tôi không đau óc, thà vợ tôi ngoại tình, thà đàn bà xa lánh tôi », nhưng lưỡng

mắt nghiêm nghị của Kamốp làm y cứng họng. Kamốp nói tiếp :

— Tôi báo cho thiếu tá biết, đây là lệnh của tướng G. Hoặc thiếu tá được bình phục hoàn toàn, hoặc bắt lực hầu. Thiếu tá phải tuân lệnh thượng cấp.

Bôrin choáng váng, ngất luôn trên ghế.

Trong ba ngày, ba đêm liên tiếp, y phải tường trình mọi chi tiết nghe, thấy, trong ban thẩm cung của công an Mỹ. Ngày thứ tư, y bị đưa tới phòng mổ.

Một tuần sau, Bôrin được dẫn về nhà riêng, một ngôi nhà khang trang ở đường Chợ Hòm. Gặp vợ, y mừng rú như được cứu. Nàng lặng người trong một phút, rồi ôm chầm lấy chồng, hôn lấy hôn để.

Nhưng chỉ nửa giờ sau, tiếng cười của nàng tắt ngúm. Căn phòng im lặng một cách thê thảm.

Y vùng dậy, vứt cái gối thêu xuống đất, dậm lên trên, bóng tung ra tản mát. Vương Lệ nằm trên giường nước mắt tràn trề. Nàng không ngờ sự thật lại phũ phàng đến thế. Bôrin cũng khóc rống lên. Trong một giây loạn trí, y cầm thù tướng G., cầm thù các y sĩ giải phẫu, cầm thù Smerch.

Rồi y bó gối nhìn vào khoảng không.

Bôrin lượm cuốn sách lên, cố đọc hết trang. Những giòng chữ màu đen múa nhảy trước mắt. Bôrin lại nhức đầu. Tê tái, Bôrin nằm phịch xuống giường.

Đồ lót mình bằng ni-lông mỏng dính của vợ treo lủng lẳng trên mắc. Bôrin không quên được :

cái áo ni-lông dắt tiền này, y đã đích thân mua cho Vương Lệ tại Mạc tư khoa, trong tuần trăng mật nên thơ. Y mừng tượng tằm thân trắng trẻo, đều đặn của nàng, thấp thoáng sau làn vải ấm áp.

Mặt y nóng bừng.

Y giựt cái áo, ôm lấy, hít một hơi dài. Rồi như người điên, y nghiêng rặng xe toạc vùi mảnh xuống đệm.

Bôrin giựt mình vì có tiếng xe hơi ngoài đường.

Từ nhiều năm nay, thành phố Hà nội vắng tiếng xe hơi, xa xỉ phẩm dành riêng cho chính quyền và chuyên viên ngoại quốc. Bôrin là công dân Sô viết, có nhà riêng, và xe hơi riêng.

Tiếng động cơ xe hơi quen thuộc như nhát búa giáng vào đầu Bôrin. Chiếc Tatra xinh xắn này, y mua ở Mạc tư khoa và Vương Lệ đã mang về Hà nội.

Nàng đi làm về.

Nhìn đồng hồ, Bôrin tái mặt. Từ bộ Ngoại giao đến Chợ Hòm, nhiều nhất là 5 phút trên con đường rộng thênh thang và vắng ngắt, thế mà Vương Lệ lái mất nửa giờ. Nửa giờ ! 25 phút kia, nàng đi đâu ? Bôrin nhớ rõ nét mặt ngạc nhiên và đau khổ của vợ buổi trưa đầu tiên hai người ái ân trong phòng. Nàng lặng lẽ mặc quần áo, ra nhà ngoài, ngồi bên chai rượu vốt ka. Trong một phút, nàng uống luôn ba ly đầy ắp, hai má đỏ bừng.

Bôrin giằng lấy ly rượu thứ tư, nàng cũng lại chịch ly pha lê tuột xuống, vỡ tan tành. Vương Lệ bưng mặt khóc nức nở.

Đêm đến, Bôrin thi nghiệm lần nữa, và cũng như hồi trưa y thất bại ẻ chề. Cáo tiết, y ném chiếc giày vào tấm gương vỡ toang. Rồi đập cổ chai mai quế lộ, uống ừng ực. Vương Lệ lại lùi thối ra nhà ngoài, chong đèn suốt sáng, hai mắt đỏ ngầu phều vì rượu, phàn vì hơi tử.

Chiếc Tatra nhỏ bé 4 mã lực chạy từ từ vào trong sào. Trên xe bước xuống, cái xác tòn ten trên vai tròn. Vương Lệ vui như chim sơn ca. Nghĩ tới vẻ mặt đura đăm của vợ buổi sáng, Bôrin nổi cơn ghen. Y lầm bầm :

— Vừa nghĩ hơi đàn ông có khác.

Đang vui, Vương Lệ khựng người. Nàng nhớ tới thái độ giận dữ của chồng mỗi khi thất vọng trong phóng the. Như cái máy nàng xò cửa bước vào.

Định nhoeùn miệng chào «Anattát, em về đây», nàng ngừng bật. Tia lửa trong mắt Bôrin tóe ra như sắp gây ra hỏa hoạn.

Y đứng dậy, cục xương yết hầu lòi hẳn ra ngoài giữa những đường gân xanh lè, sần sù:

— Lệ, sao em về chậm thế ?

Nàng về chậm vì Phan Mỹ giữ lại trong phòng để tâm tình vụn. Nàng chống chế :

— Sáng nay ở sở có nhiều việc quá.

Bôrin tiến lại, vung tay ra :

— Có đi đâu, phải nói thật với tôi.

Wương Lệ mở to mắt nhìn chồng :

— Tính tình anh thay đổi lạ lùng, em không hiểu nổi. Về chậm là thường, anh không biết sao?

— Phải, tính tôi thay đổi lạ lùng ! Song sự thay đổi của cô còn lạ lùng hơn nữa. Cô lạnh nhạt

với tôi vì tôi không còn là người đàn ông sung mãn như trước. Cô là một đura khát tình. Già vợ đi làm, cô ghen hờ với người khác. Với những chàng đàn ông khỏe mạnh hơn chồng cô.

— Anh đừng ghen ngược.

— Ghen, ghen ? Tôi không ghen bóng, ghen gió như ai đâu. Nay tôi báo cô biết. Tôi sẽ bán nát tay nếu cô ngoại tình.

Wương Lệ cười khẩy :

— Anh hay gây sự quá. Nếu có chứng cứ rành rành anh mới có quyền ghen, bằng không...

Bôrin nắm lấy cổ áo sơ mi trắng của vợ :

— Rồi tôi sẽ đura bằng chứng.

Nàng gỡ ra giọng lạnh lùng :

— Khi nào có bằng chứng bằng ghen. Giờ anh cho em được tự do, để em ăn cơm và nghĩ trưa. Làm việc sáng nay mệt lắm.

Nghe vợ kêu mệt, Bôrin lỏng lẻo :

— Phải, bê tha suốt buổi sáng làm gì không mệt.

— Em đã yêu cầu anh đừng ghen ngược mà.

— Còn tôi, tôi yêu cầu cô không được đi làm nữa.

— Anh loạn óc rồi. Đàng có thể bắt tôi nghĩ việc, anh chỉ là chồng, anh không có quyền gì hết, dưới chế độ này.

— Cảm miệng không tôi đánh hay giờ.

— Hề anh mó vào mình tôi, tôi sẽ xin ly dị anh liền.

— À, à, cô kiếm cơ hở tôi để sống với người khác. Coi chừng, cô không lừa được tôi đâu. Nếu